

Гърмеливо съ уста бѣбри,
На сидеря лото мѣбри:
Да го глѣтне са закаян,
Като върла люта дамя,
Като змиа индостана,
Ядовита зълъ удава

Смаянъ сидеръ самъ средъ поле,
Никой нема да го отърве;
Че си казва добаръ юнакъ
На неговъ си дрѣновъ кривакъ:

«Угъвай са жилавъ бѣди!
«Прѣвивай са не са чули!
«Да си свалѣж ѣ тѣзи белж,
«Дето ми е мѣчилъ светъ:

«Млади момци да го зобѣжтъ,
«Съ одборъ зърно немерено;
«Вѣли моми да го поѣжтъ,
«Съ бистра вода немжтена;

«Млади булки да го чешжтъ,
«Дълга грива да му плетжтъ,
«Жални пѣсни да му пѣжжтъ,
«Съ дребни сълзи да го кѣпжтъ!

«Съ тѣста снагж що ѣж ѣ тѣстилъ,
«Съ потъ бѣлгарски що ѣж ѣ крѣвилъ,
«Нека сега да нахрани
«Сиви вѣлци ѣ черни врани.»

Дор' си сидеръ речъ издума—
Ето ми го кат' фъртуна,
Припка фърчи бѣлъ аждреханъ,
Ихти фучи кат' ураганъ!

Завзеа са челякъ и конъ,
Да са биѣжтъ съ нечутенъ бой,
Конъ са бие за черъ невродъ;
Сидеръ са бий за милъ народъ!

Били са сж та трушили,
Крѣвъ кипѣла въ тѣхни жили;
Подъ крака имъ снѣгъ са топилъ,
Студенъ ледъ са чупилъ трушилъ!

Хайдутъ сидеръ кат' замахне,
Съ силенъ замахъ детт' ударе
Чули труши що попадне, —
Кости ребра се по надве!

Бѣлъ аждреханъ въ крѣвъ утъжъ,
Збѣрка чифте и са спѣжъ:
Гърбомъ падна и издѣхъ,
Близо при свой милъ стопана.